

Gullet

Aliya var en hovmodig jente, og etter at hun mistet sin far, sluttet hun å ha med andre å gjøre. Hun lekte bare med seg selv i hagen til villaen deres. De hadde felles gjerde med naboene, men hun ville ikke snakke med naboenta, Badriya, for familien hennes hadde ikke så god råd som Aliyas.

En dag kom Badriya løpende mot Aliya og sa til henne: «Min far er veldig syk, kanskje trekker han sitt siste åndedrag. Derfor ønsker han å se deg, for det er en veldig viktig ting som må gjøres, og han vil så gjerne fortelle deg det.» Aliya avviste henne med forakt og sa: «Hva er denne viktige tingen som en fattig mann ønsker å si til meg? Uansett vil jeg aldri gå inn i huset deres, for det stinker hos dere!»

Etter en stund kom Badriya ut igjen og gråtende sa hun: «Det min far ville fortelle deg, var virkelig viktig. Før din far døde, gjemte han gull på et sted. Han fortalte om det stedet kun til min far, og han fikk ham til å sverge å ikke fortelle til noen som helst om gullet til du vokste opp. Og nå holder han på å dø, men han vil fortelle deg hvor gullet er.» Da Aliya hørte denne nyheten, skyndte hun seg til de fattiges hus. Men hun kom for sent, den fattige mannens sjel hadde blitt tatt. Aliya ble veldig sint på seg selv og angret på det hun hadde gjort.

Var det bare gull denne hovmodige jenta hadde mistet – i virkeligheten, nei! For hun ga ikke slipp på den dårlige oppførselen for at paradiset gikk tapt, slik som hun tapte gullet.

Se på hva vår elskede mester ﷺ sier om hovmod: «Den som har så mye som et støvknugg av hovmod i sitt hjerte, vil ikke få gå inn i paradiset.»

«لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ»

